

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3254/2018
10.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борисав Билали, адвокат из ..., против туженог ББ, са седиштем у ..., чији је пуномоћник Драган Пашић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1414/18 од 02.07.2018. године, на седници одржаној 10.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1414/18 од 02.07.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу, Судска јединица у Коцељеви П1 64/2017 од 12.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог од 12.02.2015. године којим је утврђено да је престала потреба за радом тужиоца као запосленог на радном месту референта плана и анализе и решење туженог од 13.02.2015. године којим је тужени као послодавац тужиоцу отказао уговор о раду и анекс наведеног уговора, као и захтев да се тужени као послодавац обавезе да то призна и да трпи одређене правне последице поништаја наведених решења, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на послове и радне задатке према његовој стручној спреми и радној способности са свим правима и обавезама од 14.02.2015. године као дана престанка радног односа до дана враћања на рад уз обавезу туженог да тужиоцу накнади штету у висини изгубљене зараде која у себи садржи припадајући порез и доприносе у складу са законом за период у коме запослени није радио, уз обавезу туженог да уплати и доприносе надлежном Републичком фонду за ПИО. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 200.250,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате. За тражени вишак у износу од 41.250,00 динара до укупно траженог износа на име накнаде трошкова поступка од 241.500,00 динара и у погледу тражене законске затезне камате на овај износ почев од извршности пресуде до коначне исплате захтев туженог за накнаду парничних трошкова на терет тужиоца одбијен је као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је у целости захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка на терет туженог у укупном износу од 236.250,00 динара са

законском затезном каматом на овај износ од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1414/18 од 02.07.2018. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу тужбеног захтева и у делу којим је тужилац обавезан да накнади туженом трошкове поступка у висини 200.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, Правилником о организацији и систематизацији послова и радних задатака код туженог од 28.10.2014. године, који је ступио на снагу 20.01.2015. године, укинута је радно место „референт за план и анализу“, а на којим пословима је тужилац радио код туженог. Решењем туженог од 12.02.2015. године утврђено је да је престала потреба за радом тужиоца као запосленог на пословима на радном месту „референта плана и анализе“ и наложено служби књиговодства туженог да тужиоцу на име отпремнине исплати износ од 136.093,79 динара. У образложењу овог решења је наведено да је његово радно место укинута, због чега је престала потреба за радом тужиоца као запосленог на том радном месту, а да није било могуће тужиоца распоредити на друго радно место које одговара његовој стручној спреми, нити му обезбедити остваривање других законом предвиђених права. Решењем туженог од 13.02.2015. године тужиоцу је отказан уговор о раду од 18.09.2007. године, као и анекс тог уговора од 24.11.2008. године, престао му је радни однос дана 14.02.2015. године и констатовано да му је отпремнина у целости исплаћена. Побијано решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду донето је применом члана 179. став. 5. тачка 1. Закона о раду. У време доношења побијаних решења послове радног места „шефа рачуноводства“ код туженог обављала је ВВ из ... као запослено лице са средњом стручном спремом економске струке, што није било у складу са одредбама новог Правилника, те је са њом закључен анекс 1 уговора о раду од 30.03.2015. године којим је са радног места „шеф рачуноводства“ распоређена на радно место „књиговође“ почев од 30.03.2015. године, а анексом уговора о раду од 30.03.2015. године запослени ГГ распоређен је са радног места „књиговође“ на радно место „шефа рачуноводства“ на који начин је извршен распоред запослених усклађен са одредбама важећег правилника код туженог. Директор туженог је у време доношења побијаних решења према структури запослених код туженог имао два лица са стеченом високом стручном спремом економске струке са потребним радним искуством које је могао да распореди на радно место шефа рачуноводства у складу са чланом 18. Правилника и то тужиоца и ГГ. Директор је извршио избор да на то место распореди ГГ, а његовим

распоређивањем са послова књиговође на послове шефа рачуноводства извршен је распоред запослених усклађен са одредбама правилника код туженог.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је правилно побијаном одлуком одбијен тужбени захтев за поништај решења то, од 12.02.2015. године којим је утврђен престанак потребе за радом тужиоца и од 13.02.2015. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05...75/14) с обзиром да је његово радно место укинато Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места туженог, а у поступку доношења решења поштоване су одредбе члана 158, 159, и 192. Закона о раду.

Приликом одлучивања Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије којима се указује да је тужени тужиоца могао да распореди на друго радно место у складу са његовом стручном спремом, али налази да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Наиме, тужени је на основу Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији послова и радних задатака од 28.10.2014. године, који је ступио на снагу 20.01.2015. године, укинуо, између осталог, наведено радно место референта за план и анализу, односно овим Правилником то радно место није предвиђено. Дакле, ради се о општим актима туженог чија законитост не може бити предмет преиспитивања у судском поступку за заштиту права из радног односа у случају отказа уговора о раду применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду. У поступку оцене законитости одлуке послодавца о престанку радног односа запосленог суд цени да ли је послодавац спровео законом прописани поступак и при том поштовао сва права за заштиту запосленог коме престаје радни однос по овом основу. У поступку је, супротно ревизијским наводима, утврђено да тужиоца није било могуће распоредити на друго радно место које одговара његовој стручној спреми нити му обезбедити остваривање других законом предвиђених права. Имајући ово у виду као и да тужилац одлуку о отказу уговора о раду побија из разлога неоправданости доношења наведеног Правилника, Врховни касациони суд налази да ови наводи не утичу на законитост одлуке о престанку радног односа тужиоца. Обавеза послодавца је у смислу члана 158. Закона о раду да тужиоцу за чијим је радом код туженог престала потреба, јер је његово радно место укинато, обрачуна и исплати отпремнину пре подношења тужбе суду за поништај решења о отказу, што је у конкретном случају учињено.

Осталим наводима ревизије понављају се жалбени наводи који су били предмет правилне оцене другостепеног суда који је пре свега правилно нашао да не постоји обавеза послодавца да запосленог чији су послови укинати распореди на друго радно место за које испуњава услове уколико је то радно место попуњено, за које је дао јасне и правилне разлоге које суд у свему прихвата те их применом члана 414. став 2. ЗПП није детаљно образлагао. У већем делу наводи ревизије туженог се непосредно или посредно односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа, и упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, а такви наводи нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. не представљају дозвољен ревизијски разлог.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић